

kruttering til politiet, så vi ikke oplever lignende huller i den samlede bemanning.

Derudover er det også vores opfattelse, at hvis dansk politi i stigende omfang skal deltage i løsningen af internationale opgaver, ja, så skal der altså kompenseres ved, at der stadig væk er mandskab til at løse de danske opgaver.

En dansk familie har svært ved at forstå, at når man ringer til politistationen og gerne vil anmelde, at ens sommerhus er blevet endevendt, og at indboet er blevet stjålet, ja, så får man at vide hos de lokale politimyndigheder, at ud over at man nu har et journalnummer til sin forsikringspolice, så skal man ikke forvente, at der sker yderligere. Men når man så tænder fjernsynet om aftenen, kan man se, at danske betjente er linet op til afgang i lufthavnen, fordi de nu skal ned og hjælpe til med at løse politiopgaver i andre lande. Folk kan ikke forstå, at de skattepenge, de betaler til politiet, altså ikke hjælper borgerne, når de har problemer, men kan godt bruges til at løse internationale opgaver.

I det hele taget er der mange i den danske befolkning, som ikke kan forstå mange af de paradokser, der efterhånden har udviklet sig i dansk politik. Se, hvis jeg herfra foreslår, at der skal gennemføres skattelettelser, så vil det hurtigt blive udnævnt til at være overbudspolitik, men hvis der indgås en politisk aftale om at brænde et par milliarder kroner af på nogle nye kulturinstitutioner, så er det den naturligste ting af verden. Man går gerne ud og finder pengene til det.

Hvis nogle embedsmænd i EU beslutter sig for, at opgørelsen af den danske BNI, altså bruttonationalindkomsten, skal ske på en ny måde, så indskrives der fuldstændig pr. automatik en ekstra ulandsbevilling på halvanden milliard kroner om året. Ikke fordi vi har besluttet, at vi skal give mere i ulandsbistand, ikke fordi vi ændrer procentsatserne, ikke fordi der er lande, vi gerne vil give mere i ulandsbistand, men simpelt hen fordi nogle EU-bureaukrater har meddelt os, at beregningsgrundlaget er blevet ændret. Så er der halvanden milliard kroner til rådighed.

Men hvis jeg eller Fremskridtspartiet havde foreslået, at vi skulle bruge halvanden milliard kroner mere til eksempelvis at forbedre servicen for ældre, så ville det være overbudspolitik, og hvor skulle pengene komme fra? Ja, tilsvarende kan man jo spørge: Hvor kommer pengene fra til den ekstra ulandsbistand, som Folke-

tinget end ikke engang har besluttet, men som er en konsekvens af, at nogle EU-bureaukrater har lavet et beregningsgrundlag om?

Hvor kommer de penge fra, som skal bruges på disse nye kulturinvesteringer? Og hvor kom de 1,6 mia. kr. fra, som regeringen fik overtalt Finansudvalget til at bevilge for en uge siden, fordi aktiveringsudgifterne er blevet større, end man oprindeligt havde beregnet?

Ja, de penge blev i første omgang taget af finansministerens reserver. Men de reserver kunne jo altså med lige så stor fornøjelse og glæde have været brugt til f.eks. at afhjælpe nogle af de problemer, hjemløse oplever i det danske samfund.

Det er de paradokser, der er i dansk politik: at hvis et flertal her i Salen beslutter sig for at foretage sig et eller andet, så er det ikke overbudspolitik. Hvis et flertal her i Salen beslutter sig for at bruge nogle ekstra milliarder, så kan de findes. Hvis derimod andre foreslår at bruge pengene på et eller andet område, så er det overbudspolitik, og så er det fuldstændig umuligt at finde pengene på finansloven, medmindre man skal skære på nogle områder, hvor man ser mennesker ligge i gaderne og sulte.

Det samme gjaldt, da Folketinget vedtog en integrationslov. 1 mia. kr. kom den til at koste de danske skatteydere. Det fortalte man heller ikke. Man fortalte fra regeringens side, at integrationsloven ville være med til at begrænse de offentlige udgifter på flygtninge- og indvandrerrområdet. Nu viser det sig så, at det koster 1 mia. kr. ekstra om året.

I det hele taget er der også forskel på, hvem det er, der formulerer kravene, i forhold til hvor hurtigt tingene kan blive effektueret. Efter at Folketinget har vedtaget en servicelov – hvis navn måske burde indbringes for Forbrugerombudsmanden, for det er stærkt misvisende – hvor det af en paragraf klart og utvetydigt fremgår, at hvis man som dansk husvild ikke har tag over hovedet, så skal man henvende sig til kommunen, og så har kommunen pligt til at finde et sted, hvor man kan bo, og hvis ikke der er nogen ledige lejemål, så må kommunen i den yderste konsekvens leje et hotelværelse, men man har et lovgivningsmæssigt krav på at få tag over hovedet, hvis man er husvild, ja, dér oplever et stadig stigende antal borgere, at til trods for, at den lov er vedtaget, så meddeler kommunerne bare: Desværre, der er ingen mulighed. Folk må overnatte i deres biler. Folk må